

Рафаелю Масаутову
Амірану Шалікашвілі

На верхогір'ї — фортеця, чути в ній шепоти-згуки,
Як їх не мовиш тихо — вони віддають басовито.
Троє мужчин у храмі руки кладуть на руки,
Сонце пада в провалля — в русло, віками прорите.

А голоси все гучніше линуць під куполами,
Повільно-повільно вони переходять в мелодію, в спів.
Шепоти-згуки, підхоплені знизу вітрами, —
Злиті під куполами в один чоловічий мотив.

Луни які! Строфи стрункі «Витязя...». Ода цариці Тамарі.
Погляд — стрілчастий розшир — проміння очей не згаса!
Сяють нам очі юні. Слухає древній Джварі:
— Сила в нім непоборна. Вічна її краса.

Голоси — мов галуззя. Внизу — вони наші,
А вгорі, переплетені з мовою гір,
Віддають міднокуто — під склепінням собору — як мідні чаші:
— Земле кремниста, земле висока... Мшвідоба, денья, мир!

«Мшвідоба...» — відлунює в куполі — птахом летить понад Мцхету,
Голос бурунить, прибоєм голос рокоче з віків.
Мову з орлиного клекоту, стрімкість орлиного лету
Чуєш: відлунює в скелях давньогрузинський мотив.

Древній мотив, як земля на прадавніх схилах —
Землю цю боронили, виноградники і сади...
Якої ж треба любові, якої ж потрібно сили,
Щоб кручі, скелі й провалля майбутньому зберегти!

Про це ж — чоловіча пісня, — схожа (якщо уявити
Сонця багрянний захід) на крутосхили гір.
Світить її крутизна — врівні з багряним світлом,
Рветься з-під куполів цих: — Мшвідоба! — Денья! — Мир!

Ловлю себе на думці: це ще не пісня — спроба.
Братерство — лавини рокіт, що тишу сторіч стряса,
Троє мужчин у Джварі. Чути трикратне: «Дзмоба!»
Сила в нім непоборна. Вічна її краса.

1981

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.